

svazům, jichž jest účastníkem a pokud jím jest, dlužno lišiti od (finanční) potřeby těchto společenských svazů samých (obcí, zemí, státu, náboženských obcí, spolků, společenstev a pod.) která jest uhrazována buď výtěžkem vlastního jejich jmění nebo dobrovolnými či nucenými příspěvky jejich účastníků (státní a obecní daně, spolkové příspěvky). Rovněž nelze za pospolitou potřebu pokládati, jsou-li z technických či hospodářských důvodů zavedena pro ukojování individuálních potřeb mnoha jednotlivcům společných jistá společná zařízení, jako na př. obecné kuchyně, prádelny, plynárny, pastvy, pozemkové meliorace, říční regulace a pod. pro všechny jednotlivce k určitému pospolitému svazku příslušející.

X. Konečně rozumíme potřebou v hromadném smyslu buď vůbec souhrn veškerých nejrozmanitějších potřeb jednotlivce, rodiny, obce, státu, nebo celkovou spotřebu určitého statku (chleba, masa, piva, tabáku) v určitém období a v určitém kruhu osob (rodina, obec, stát atd.).

§ 3. O statcích hospodářských.

I. Každý vnější (t. j. mimo lidskou osobnost jsoucí) prostředek, který slouží k ukojení lidských potřeb, zoveme statkem (Gut, richesse).

Avšak ne všechny hmotné věci jsou předmětem

úvah a jednání hospodářských.

1. Jsou statky, které, třeba k životobytí nezbytné, jsou člověku volně bez námahy a obětí v přírodě k používání pohotově v množství, na ten čas nebo navždy neobmezeném, potřeby jeho daleko převyšujícím (j. atmosférický vzduch, sluneční světlo a teplo, moře), a jež tedy člověk okupuje, používá a spotřebovává bez jakékoliv záměrné péče hospodářské, jichž ne-vyrábí ani ne kupuje, neuschovává ani nešetří, t.zv. statky volné.

2. Veškeré ostatní statky se člověku naskytují jen v množství poměrně k dané a dohledné potřebě obmezeném a jejich nabývání vyžaduje proto obětí osobních nebo i věcných za šetření zásady hospodárnosti, t.zv. statky hospodářské.

Povaha statku jakožto volného či hospodářského jest ovšem rázu relativního. Hospodářským a kulturním vývojem statky původně volné přestávají na určitých místech být pohotově v množství neobmezeném, všeobecně volná disposice s nimi je vyloučena a jejich nabytí je spojeno s obětmi; ze statků volných stávají se tedy statky hospodářskými (na př. pozemky v pravěku nebo v nově odkrytých koloniích a naopak v zemích kulturních, užitná a pitná voda v prameňech na venku a ve vodovodech velkoměst, na lodi, poušti atd., dříví v pralese a u nás).

Statky hospodářské pak opět jsou dle bližšího

či vzdálenějšího vztahu k vlastnímu ukojení potřeb člověka buď:

a) statky "úkojné" (užitné, spotřební), které slouží úkoji lidské potřeby přímo, bezprostředně (na př. chléb, šat, nábytek, obydlí), nebo

b) statky výrobní (produkční), které slouží (jakožto suroviny, polotovary, pomocné látky a nástroje) teprve k výrobě vlastních statků užitných (ku př. ke chlebu mouka, obilí, voda, sůl, pec, palivo) a tudíž k vlastnímu úkoji lidských potřeb jen nepřímo.

Druhdy dopouští jeden a týž statek několik způsobů použití, může tedy dnes být statkem užitným a jindy výrobním (houska, které se užije k přípravě polévky), nebo obojím současně (byt, který je zároveň dílnou, park, z kterého se těší i dříví, zahrada okrasná i ovocná).

Nazveme-li podle Mengra statky k ukojování lidských potřeb bezprostředně způsobilé statky prvého řádu, jsou statky k výrobě těchto potřebné dle své produkční vzdálenosti od bezprostřední možné spotřeby statky druhého, třetího atd. řádu (na př. statek I. řádu mužský oblek - II. řádu sukno - III. řádu vlněná příze - IV. řádu surová ovčí vlna - V. řádu ovce), až na konec dospějeme k bezprostředním látkám a silám přírodním a lidské pracovní sile jakožto posledním zdrojem všelikého zaopatřování statků. Intensita a pokrok produkce je tím

větší, čím více proměn prodělává původní přírodní látka až ke vzniku konečného statku užitného, čím vzdálenější tedy je konsumce od stavu přírodního.

Vedle hmotných věcí čítají se ke statkům hospodářským často i.

3. výkony a služby osobní, které neslouží k výrobě statků, nezustavují (jako hmotné práce k dobývání nebo úpravě nějakého hmotného statku směřující, na př. práce truhlářská) zjevného hmotného produktu (na př. stolu, skříně), nýbrž kde předmětem lidské potřeby je činnost sama (na př. výkon umělce, advokáta, učitele, úředníka, vojáka, lékaře a pod.). Důvodem tohoto zařazování jest, že i takovéto výkony osobní činnosti může si ten, kdo jich potřebuje, opatřiti jen s určitými oběti (náklady), a že s druhé strany tyto výkony těm, kdož je provozují, staly se zpravidla zvláštním výdělkovým povoláním živobytí jim umožňujícím.

Výkony takové, potřebu člověka přímo ukojující, nemají arci povahy trvalé a spotřebují se zpravidla ihned se vznikem (výkon umělce, lékaře, obhájce).

Ti, kdož upírají výkonům takovým povahu hospodářských statků, nepopírají tím nikterak ještě, že výkony ty jsou pro společnost lidskou důležity, prospěšny, na nezbytný a že právě v nich jeví se namnoze kulturní pokrok společnosti; ale ti, kdož je provádějí, jsou za tuto mimohospodářskou čin-

nost - v našem smyslu, osobní výkony z pojmu hospodářských statků vylučujícím - odměňování částí hmotných statků, jež bez jejich přímého spolupůsobení vytvořila ostatní společnost (srovn. důchody odvozené).

II. Zřejmo, že ani pojem statku není dnes ještě vědecky plně ustálen. O rozsahu jeho je ve vědě spor, který patří k největším a nejneurčitějším. Je-li hospodaření základní činnost lidská za trvalým ukojováním potřeb a rozumíme-li potřebou neukojenou ještě snahu po uvedení v žádoucí nebo žádoucíji stav, předpokládá každé ukojení nějaké potřeby, aby zde účinkoval nějaký způsobilý prostředek úkojný. Všechno, co je uznáno způsobilé ukojit nějakou lidskou potřebu, je statkem v nejširším smyslu.

K pojmu statku se tedy vyhledává

a) aby tu bylo lidské potřeby, pro niž oné věci lze upotřebiti,

b) aby věc měla jisté objektivné vlastnosti nebo síly, pro něž jí k lidské potřebě užiti lze,

c) aby tato její užitečnost byla člověkem pro jeho potřeby poznána a uznána (oceněna), na př. chinová kúra i radium existovaly dříve, nežli se poznaly jejich léčivé účinky.

Menger i Böhm-Bawerk zovou domnělými ony statky, jež slouží potřebám jen domnělým nebo jejichž užitečnost je pouze domnělá (talismany, amulety, nápoje lásky, mučící

nástroje a pod.).

Nejsou však nyní již nesporně statky hospodářskými

1.) t.zv. vnitřní, osobní statky, t.j. tělesné i duševní vlastnosti, síly a přednosti člověka (zdraví, síla, krása, nadání, vzdělání, výcvik, zkušenost), přes to, že mohou být pro jednotlivce i hospodářsky důležité nebo dokonce (ovšem jen nepřímo, t.j. následkem produktů a výkonů jimi vytvořených) zvláštním zdrojem důchodu, poněvadž těmito vlastnostmi a schopnostmi dokonce nehospodaříme, naopak jich stálým užíváním často ještě přibývá (cvik, zkušenost).

2.) t.zv. statky nehmotné (immateriální), poměrové t.j. faktické nebo právně chráněné a hospodářský význam mající poměry osob k věcem nebo jiným osobám (na př. vlastnické právo, pohledávky, služebnosti, monopoly, privileje, patenty, nakladatelská práva, práva k používání přírodních sil; zákaznictvo obchodníkovo nebo lékařovo a pod.).

Kdo na př. kupuje s obchodem zároveň i zákaznictvo, dává úplatu za pravděpodobné bytí budoucích obchodních zisků z něho a tedy budoucích statků, i při služebnosti běží o určité požitky, hmotné věci nebo jich části, čítati ke statkům i tyto poměry jest směšovati pojmem "statku" s "majetkem".

III. Někdy se rozlišují i další druhy statků :

1.) Některé statky mají podle Mengra a Böhm-Bawerka

střední (obojaké) postavení mezi statky volnými a hospodářskými, buď že jsouce "přirozeným během věcí" volné stávají se pro spotřebitale "umělé (společenskými podmínkami) statkem hospodářským, pouze za úplatu nabývaným (přebytečné dříví v paneských lesích, jež volně sbírat je zakázáno), t.zv. statky quasiekonomické, nebo naopak že statky v místě spotřeby od přírody vzácné bývají uměle (státem, obcí) opatřovány a bezplatně poskytovány spotřebě (pitná voda v některých velkoměstech), t.zv. statky quasineekonomicke, nebo bývá jeden a týž druh statku dle kvality volným či hospodářským (špatná či dobrá půda v koloniích, tato jen ke koupi, ona k volné okupaci).

2.) Statky jsou komplementární, když k dosažení hospodářského výsledku je potřebí spolupůsobení několika statků, bez něhož výsledek není možný vůbec nebo jen nedokonale (např. talíř a lžíce k jídlu, papír, pero a inkoust ke psaní, jehla a niž k šití). Zvlášt hojně ve výrobě : čím účinnější výrobní proces, tím četnějších statků vyžaduje spolupůsobení.

3.) Statky úkojné i výrobní lze opět lišiti dle toho, zda-li užitím zanikají ihned (při konzumaci potrava, topivo - při výrobě suroviny a pomocné látky : řepa, bavlna, barvivo), t.zv. statky spotřební, či zda-li dopouštějí opětovného upotřebení (na př. oděv a byt - nástroje a stroje), t.zv. statky užitné. Rozdíl tento má význam pro tvoření cen a

důchodu i renty (nájem pozemku, bytu, stroje), pro rozdíly spotřebního zdanění, pro rozlišování kapitálu atd.).

4.) Statky přírodní (přirozené prostředky úkojné) a kulturní (člověkem vymyšlené a vytvořené), nemovité a movité, rozmnožitelné a nerozmnožitelné, dělitelné a nedělitelné, zastupitelné a nezastupitelné.

§ 4. Pohnutky jednání hospodářského (ekonomická psychologie Wagnerova).

I. Zachovávání co nejpříznivějšího poměru mezi vynaloženými obětmi a dosaženým výsledkem (zásada hospodářnosti) je sice ve vlastním prospěchu hospodářově, neudává však ještě nic o tom, jaké motivy jsou podkladem určitého jednání hospodářského, a zejména není totožno se soukromou zíšností (hospodářským egoismem).

Lze být i hospodářem a svého prospěchu dbalým i naproti látkám a silám přírodním, v organizování práce a v používání kapitálu (na př. v pečlivém výběru osevu a hnojiv, surovin a nástrojů), ve správě a upotřebování statků již vyrobených pro vlastní ukojení potřeb, i konečně v samých činech ryzě altruistických (na př. rozdíleti chudině spíše naturalie výhodněji ve velkém nakoupené nežli rozdíleti peníze a ponechání jí nákup za vysoké ceny drobného obchodu).